Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SODIŠČA ZA USLUŽBENCE EVROPSKE UNIJE (občna seja)

z dne 27. septembra 2011 *

„Javni uslužbenci — Postopek — Odmera stroškov — Stroški, ki se lahko povrnejo — Nujni stroški — Nagrada, ki jo institucija plača svojemu odvetniku — Obveznost neuspele tožeče stranke plačati to nagrado — Načelo enakega obravnavanja — Učinkovito sodno varstvo — Pogoji“

V zadevi F-55/08 DEP,

Carlo De Nicola, član osebja Evropske investicijske banke, stanujoč v Strassnu (Luksemburg), ki ga zastopa L. Isola, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski investicijski banki (EIB), ki jo zastopa F. Martin, zastopnica, skupaj z A. Dal Ferrom, odvetnikom,

tožena stranka,

SODIŠČE ZA USLUŽBENCE (občna seja),

v sestavi P. Mahoney, predsednik, H. Tagaras, S. Gervasoni, predsednika senatov, H. Kreppel (poročevalec), sodnik, I. Boruta, sodnica, S. Van Raepenbusch, sodnik, in I. Rofes i Pujol, sodnica,

sodna tajnica: W. Hakenberg,

sprejema naslednji

Sklep

1 Evropska investicijska banka (EIB) je z vlogo, ki je v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prispela 29. marca 2010 po telefaksu (izvirnik je bil vložen istega dne), vložila predlog za odmero stroškov na podlagi sodbe Sodišča za uslužbence z dne 30. novembra 2009 v zadevi De Nicola proti EIB (F-55/08, zoper katero je bila vložena pritožba pri Splošnem sodišču, zadeva T-37/10 P).

Dejansko stanje

2 C. de Nicola je s tožbo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča za uslužbence 5. junija 2008, med drugim predlagal, prvič, razglasitev ničnosti odločbe z dne 14. decembra 2007, s katero je odbor za pritožbe pri EIB zavrnil njegovo pritožbo, s katero je predlagal, na eni strani, ponovno preučitev njegove ocene za

* Jezik postopka: italijanščina.

leto 2006 in, na drugi strani, razveljavitev odločb EIB z dne 13. julija 2007 o napredovanjih leta 2006, ker v skladu z njima pritožnik ni napredoval v kategorijo D, drugič, razglasitev ničnosti njegovega ocenjevalnega poročila za leto 2006 in odločb z dne 13. julija 2007, ker v skladu z njima pritožnik ni napredoval v to kategorijo, tretjič, ugotovitev, da je bil žrtev psihičnega nadlegovanja, četrtič, naložitev EIB, naj povrne škodo, za katero trdi, da jo je utrpel zaradi tega nadlegovanja, in, na koncu, razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi povrnitve nekaterih stroškov zdravljenja z lasersko terapijo.

3 Sodišče za uslužbence je z zgoraj navedeno sodbo De Nicola proti EIB z dne 30. novembra 2009 zavrnilo tožbo C. De Nicole in mu naložilo plačilo stroškov, ki jih je priglasila EIB.

4 EIB je z dopisom z dne 14. januarja 2010 od C. De Nicole zahtevala, naj ji povrne 18 232,25 EUR, in sicer 17.000 EUR za nagrado, plačano odvetniku, ki ga je najela, 364,05 EUR za odvetnikove potne stroške in 868,20 EUR za „splošne upravne stroške“. K temu dopisu sta bila kot dokazilo priložena računa za plačilo nagrade, ki ju je odvetnik poslal EIB.

5 C. De Nicola je po elektronski pošti z dne 15. februarja 2010 obvestil EIB, da znesek, ki ga od njega zahteva, ni niti sorazmeren niti upravičen. Zadevna stranka je kljub temu izrazila pripravljenost, da plača 4 800 EUR.

6 EIB je v dopisu C. De Nicoli 1. marca 2010 navedla, da „je v želji po sporazumni poravnavi, in da bi preprečila postopek odmere stroškov“, pripravljena določiti stroške, ki se lahko povrnejo, na 16.000 EUR, pri čemer je pojasnila, da je za tako ponudbo treba šteti, da je „brez poznejših obveznosti (za EIB) v morebitnem postopku odmere stroškov“.

7 C. De Nicola je v odgovoru na ta dopis, ki ga je poslal po elektronski pošti 8. marca 2010, prav tako pokazal pripravljenost izogniti se novemu sodnemu postopku in je predlagal, da bi EIB plačal znesek 6 000 EUR, ki je višji od tistega, za katerega je v elektronskem sporočilu z dne 15. februarja 2010 navedel, da ga je pripravljen plačati.

8 EIB je z vlogo, ki je v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prispela 29. marca 2010, vložila ta predlog za odmero stroškov.

9 Zadeva je bila dodeljena prvemu senatu Sodišča za uslužbence.

10 C. De Nicola je z vlogo, ki je v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prispela 19. maja 2010, predložil pisna stališča glede predloga za odmero stroškov.

Predlogi strank in postopek

11 EIB Sodišču za uslužbence predlaga, naj znesek stroškov, ki jih C. De Nicola dolguje na podlagi zadeve F-55/08, določi v višini 18 214,50 EUR.

12 C. De Nicola Sodišču za uslužbence predlaga, naj predlog zavrne kot nedopusten in podredno kot neutemeljen.

13 Zadeva je bila odstopljena občni seji.

14 Sodišče za uslužbence je na podlagi ukrepov procesnega vodstva stranki pozvalo, naj odgovorita na ta glavna vprašanja:

— Ali je treba glede na posebnost spora v zvezi z javnimi uslužbenci in načelo enakopravnega dostopa do sodnega varstva, če se institucija odloči za pomoč odvetnika, nagrado, plačano odvetniku, šteti za „nujen izdatek, ki ga imajo stranke zaradi postopka“, v smislu člena 91(b) Poslovnika, čeprav je pomoč odvetnika samo možnost, ki jo ima na voljo institucija, in ne obveznost?

— Ali ni verjetno, da to, da se nagrada, ki jo institucija plača odvetniku, šteje za „nujen izdatek, ki ga imajo stranke zaradi postopka“, povzroči diskriminacijo med tožečimi strankami, ki niso uspele, glede na to, da se tožena institucija sama odloči, ali bo najela odvetnika, medtem ko tožeče stranke ne morejo vplivati na odločitev institucije, da najame odvetnika (odločitev institucije, da ne bo imela pravne službe, ki bi lahko obravnavala zadeve v zvezi z javnimi uslužbenci, organizacija in velikost pravne službe, obseg dela uslužbencev, njihova nezmožnost, da delajo v jeziku postopka, itd.)?

— Ali je bila v tej zadevi odločitev EIB za najetje odvetnika vsekakor nujno potrebna, če upoštevamo zlasti delo, ki so ga v sporu med EIB in C. De Nicolo predhodno opravile notranje službe banke?

— Kako lahko sklep predsednika Sodišča z dne 26. novembra 2004 v zadevi EIB proti De Nicoli (C-198/02 P (R)-DEP) vpliva na rezultat spora?

15 Stranki sta upoštevali te ukrepe procesnega vodstva.

Trditve strank

16 EIB trdi, da naj bi bil znesek 18 214,50 EUR iz naslova stroškov, ki se lahko povrnejo – 17.000 EUR za nagrado odvetniku, 364,50 EUR za njegove potne stroške za prihod na Sodišče za uslužbence in 850 EUR za njegove „splošne stroške“ – razumen in skladen s smernicami sodne prakse.

17 Zlasti glede nagrade odvetniku v višini 17.000 EUR EIB najprej opozarja, da naj bi v skladu s sodno prakso ta nagrada spadala med nujne stroške zaradi postopka. EIB nato dodaja, da čeprav pravna vprašanja, ki jih sproža zadeva v glavni stvari, niso nova, pa je obsežnost tožbe z veliko prilogami ter obravnava številnih predlogov C. De Nicole od njenega odvetnika zahtevala veliko ur dela. Poleg tega sama dolžina sodbe – 276 točk – kaže na zapletenost spora o glavni stvari. Nazadnje, EIB poudarja, da znesek 17.000 EUR za nagrado odvetniku, ki vključuje 1 000 EUR stroškov priprave tega predloga za odmero stroškov, glede na povprečno urno postavko 220 EUR ustreza približno 77 uram dela, kar je z vidika opravljene storitve ustrezno.

18 C. De Nicola v obrambo najprej predlaga, naj se predlog za odmero stroškov razglasi za nedopusten, in trdi, da bi moral biti v skladu s členom 41 Kadrovskih predpisov EIB pred predlogom izveden spravni postopek.

19 C. De Nicola zaradi celovite obravnave zadeve predlaga zavrnitev predloga.

20 Glede nagrade odvetniku C. De Nicola izpodbija trditev, da je bila ta nagrada nujna zaradi postopka. Poudarja, da mora EIB, ker je imela možnost, da jo na Sodišču za uslužbence zastopajo samo njeni zastopniki, dokazati, da je v tej zadevi nujno morala najeti zunanjega odvetnika, zlasti zaradi zapletenosti obravnavanih vprašanj. C. De Nicola meni, da naj EIB, ki naj bi le *ex ante* in pavšalno določila nagrado svojemu odvetniku, takega dokaza ne bi predložila in naj ne bi navedla nobenega posebnega akta, za katerega je morala zaradi njegove zapletenosti najeti zunanjega strokovnjaka. Nazadnje, C. De Nicola opozarja, da je EIB v predlogu sama priznala, da vprašanja, postavljena v sporu o glavni stvari, niso nova, in dodaja, da številni dokumenti, priloženi k njegovi tožbi v zadevi v glavni stvari, izhajajo iz same EIB in so že bili predloženi v prejšnjih zadevah.

21 Glede potnih stroškov odvetnika EIB za prihod na Sodišče za uslužbence C. De Nicola izpodbija njihovo resničnost in poleg tega opozarja, da naj bi zahtevani znesek v višini 364,50 EUR ustrezal prav znesku, ki ga je ta odvetnik zaračunal EIB za prihod na sestanek 17. septembra 2008.

22 Glede splošnih upravnih stroškov, katerih povrnitev se zahteva v višini 850 EUR, C. De Nicola trdi, da naj EIB prav tako ne bi dokazala resničnosti teh stroškov.

23 EIB v odgovoru na stališča C. De Nicole izpodbija trditev, da nagrada, izplačana njenemu odvetniku, ni bila nujna. Navaja, da so sredstva za njeno pravno službo namenjena zlasti za naloge, za katere je bila ustanovljena, to je odobritev posojil in jamstev za prispevek k razvoju notranjega trga, in ji ne omogočajo preiskovanja in spremljanja sporov, ki jih ima s svojim osebjem. EIB iz tega sklepa, da je treba njeno dosledno prakso, da za postopke pred vsemi sodišči Unije, in ne glede na jezik postopka, najame odvetnika, šteti za nujno za zagotavljanje njene obrambe.

Presoja Sodišča za uslužbence

Dopustnost predloga za odmero stroškov

24 Opozoriti je treba, da predlog za odmero stroškov, ki ga je vložila EIB, izhaja iz pravice do povrnitve stroškov, ki ji je bila potrjena v postopku v glavni stvari z zgoraj navedeno sodbo De Nicola proti EIB, in zato ne izhaja iz zakonskih pravic in obveznosti C. De Nicole kot člana osebja EIB (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 4. avgusta 1998 v zadevi Eppe proti Komisiji, T-77/98, točka 11). C. De Nicola v teh okoliščinah neutemeljeno navaja, da bi moral biti za dopustnost predloga za odmero stroškov pred tem sprožen spravni postopek, določen v členu 41 Kadrovskih predpisov EIB, za katerega je sodna praksa poleg tega opozorila, da ni obvezen (sodba Splošnega sodišča z dne 17. junija 2003 v zadevi Seiller proti EIB, T-385/00, točka 73).

25 Iz tega sledi, da je predlog za odmero stroškov dopusten.

Utemeljenost predloga za odmero stroškov

Nagrada odvetniku na podlagi postopka v glavni stvari

26 Najprej je treba spomniti, da je v členu 19 Statuta Sodišča Evropske unije določeno, da institucije Unije pred Sodiščem zastopa zastopnik, ki je imenovan za vsako zadevo posebej, zastopniku pa lahko pomaga svetovalec ali odvetnik. Iz sodne prakse izhaja, da izraza „institucija“, uporabljenega v tem členu, ne smemo razumeti, da se nanaša izključno na institucije, naštete v členu 13(1) PEU, ampak vključuje tudi druge organe, urade ali agencije Unije, kot je EIB (glej v tem smislu sodbo Sodišča za uslužbence z dne 8. marca 2011 v zadevi De Nicola proti EIB, F-59/09, točka 116, ki je predmet pritožbe, ki poteka pred Splošnim sodiščem Evropske unije, zadeva T-264/11 P).

27 V skladu s členom 91(b) Poslovnika so stroški, ki se lahko povrnejo, „nujni izdatki, ki jih imajo stranke zaradi postopka, predvsem potni stroški in dnevnice ter nagrada zastopnika strank, če so nujno potrebni“. Iz te določbe izhaja, da so stroški, ki se lahko povrnejo, omejeni na stroške zaradi postopka pred Sodiščem za uslužbence in stroške, ki so bili nujni zaradi tega postopka (sklep Sodišča za uslužbence z dne 26. aprila 2010 v zadevi Schönberger proti Parlamentu, F-7/08 DEP, točka 23).

28 Postavlja se vprašanje, ali in pod katerimi pogoji je nagrada, izplačana odvetniku, če ga je institucija najela v smislu člena 19, tretji odstavek, Statuta Sodišča, „strošek, ki se lahko povrne“ v smislu člena 91(b) Poslovnika.

29 V zvezi s tem trditve, da nagrade, ki jo institucija plača odvetniku, ki jo je zastopal v zadevi pred sodiščem, nikoli ni mogoče šteti za stroške, ki se jih lahko povrne, ker naj ne bi bilo potrebno zastopanje po odvetniku, ni mogoče sprejeti. Čeprav je namreč res, da je odločitev institucije za najetje odvetnika samo možnost, o kateri prosto odloča, pa je to tudi posebna pravica, povezana z izvajanjem pravice do obrambe. V teh okoliščinah je treba nagrado, ki jo institucija plača odvetniku za njegove storitve, vedno šteti za stroške.

30 Vendar mora biti za to, da se nagrada, ki jo institucija plača odvetniku za njegove storitve, lahko izterja, izpolnjen pogoj, izrecno določen s členom 91(b) Poslovnika, in sicer mora institucija dokazati, da so bili ti stroški „nujni“ zaradi postopka.

31 Razsojeno je bilo, da če institucija najame odvetnika, njegovo plačilo res spada v pojem nujnih stroškov, ki so nastali zaradi postopka (glej v tem smislu sklepe Sodišča z dne 21. junija 1976 v zadevi Dietz proti Komisiji, 126/76 DEP, točki 5 in 6; z dne 7. septembra 1999 v zadevi Komisija proti Sveriges Betodlares in Henriksonu, C-409/96 P-DEP, točka 12, in z dne 26. novembra 2004 v zadevi EIB proti De Nicoli, C-198/02 P-DEP, točka 18; ter sklepa Splošnega sodišča z dne 6. februarja 1995 v zadevi Tête in drugi proti EIB, T-460/93 DEP, in z dne 24. marca 1998 v zadevi International Procurement Services proti Komisiji, T-175/94 DEP, točka 9).

32 Vendar pa iz sklepov, navedenih v prejšnjem odstavku, ni mogoče sklepati, da sodišče Unije nagrado, ki jo institucija plača svojemu odvetniku, vsekakor pojmuje kot strošek, ki se lahko povrne in za katerega instituciji ni treba dokazati njegove nujnosti v skladu s členom 91(b) Poslovnika. Sodišče Unije je namreč v nekaterih navedenih sklepih le pojasnilo, da se lahko plačilo odvetnikom, ki „spada v pojem nujnih stroškov zaradi postopka“, v nasprotju z drugimi stroški, po naravi izključenimi iz stroškov, ki se lahko povrnejo, kot je plačilo zastopnikom, ki zastopajo institucije na sodišču, institucijam povrne, če se dokaže njegova nujnost. Čeprav je res, potem ko so bili izdani sklepi, navedeni v prejšnji točki, Svet Evropske unije s sklepom z dne 2. novembra 2004, s katerim je bilo ustanovljeno Sodišče za uslužbence (UL L 333, str. 7), v Statut Sodišča vključil Prilogo I, katere člen 7(5), drugi stavek, določa, da se, če v Poslovniku ni določeno drugače, neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni, pa gre pri tem le za spremembo pravil, ki urejajo plačilo stroškov, ki se lahko povrnejo, in ne za njihovo opredelitev.

33 Če bi bilo treba člen 91(b) Poslovnika razlagati tako, da se v vseh primerih in brez posebne objektivne utemeljitve nagrada, ki jo institucija plača svojemu odvetniku, šteje za „nujne stroške“ v smislu tega člena, bi taka razlaga lahko v posebnem primeru, ko bi dva uradnika iz iste institucije vložila tožbo proti njej in bi se navedena institucija odločila, da v prvem primeru najame odvetnika, v drugem pa ne, povzročila kršitev načela enakega obravnavanja. V primeru zavrnitve vsake od tožb in naložitve stroškov tožene institucije vsakemu tožečemu uradniku bi bil namreč znesek stroškov za prvega uradnika bistveno večji kot za drugega. Vendar pa iz sodne prakse izhaja, da je na področju, ki spada v izvajanje diskrecijske pravice, načelo enakega obravnavanja kršeno, če institucija dela samovoljne ali očitno neprimerne razlike glede na zasledovani cilj (sodba Splošnega sodišča z dne 13. decembra 2004 v zadevi E proti Komisiji, T-251/02, točka 124).

34 Okoliščina, kot v tej zadevi, da institucija v sporih s svojim osebjem dosledno najema odvetnika, ni dovolj za odpravo nevarnosti kršitve enakosti, ker bi bilo zato osebje te institucije različno obravnavano od uradnikov in drugega osebja v institucijah, ki v sporih v zvezi z javnimi uslužbenci redko ali nikoli ne najamejo odvetnika. Sodišče Unije je res poudarilo pomen neodvisnosti vsake institucije v smislu člena 19, prvi odstavek, Statuta Sodišča, pri čemer je zavrnilo argumente o enotnosti javnih uslužbencev (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 16. septembra 1997 v zadevi Gimenez proti Odboru regij, T-220/95, točka 72). Vendar pa je bilo to načelo neodvisnosti institucijam priznano le kot delodajalcem v odnosih s svojim osebjem. Tako načelo ne more utemeljiti niti tega, da osebje Unije, ne glede na institucijo, v kateri dela, ne bi bilo v enakem položaju glede dostopa do sodnega varstva pri reševanju sporov s svojim delodajalcem. Zato morajo imeti vsi uslužbenci Unije, čeprav ima vsaka institucija široko diskrecijsko pravico pri ureditvi svojih služb in

izpolnjevanju dodeljenih nalog, možnost dostopa do sodnega varstva pod enakimi pogoji, učinkovitost njihove pravice do pravnih sredstev pa se ne sme spreminjati glede na izbiro njihovega delodajalca pri ureditvi svojih služb.

35 Poleg tega lahko različno obravnavanje, navedeno v prejšnjih točkah, povzroči tudi posredno diskriminacijo glede na državljanstvo, če bi odločitev, ali bo institucija najela odvetnika ali ne, temeljila na izbiri jezika postopka, ker bi bili državljani držav članic, katerih jezika ni med tistimi, ki se pogosteje uporabljajo v pravnih službah institucij, prikrajšani.

36 Nazadnje, opozoriti je treba, da so pred začetkom veljavnosti Poslovnika, to je 1. novembra 2007, stroške institucij v sporih s področja javnih uslužbencev pred Sodiščem prve stopnje Evropskih skupnosti načeloma nosile institucije same na podlagi člena 88 Poslovnika Splošnega sodišča. Kot je bilo navedeno zgoraj, je Svet s sklepom z dne 2. novembra 2004 o ustanovitvi Sodišča za uslužbence odločil, da se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Če bi bilo treba uporabiti razlago člena 91(b) Poslovnika, po kateri je treba del nagrade ali vso nagrado, ki jo institucija plača odvetniku, v vseh primerih šteti za nujne stroške, bi lahko to novo pravilo o stroških, če tožeča stranka ne uspe, tožena institucija, ki je najela odvetnika, pa predlaga, naj se tožeči stranki naloži plačilo, tej zelo zvišalo strošek postopka. Tožeča stranka, ki ne bi uspela, bi morala namreč poleg nagrade, plačane svojemu odvetniku, nositi tudi del ali celo vso nagrado, ki jo je institucija plačala svojemu odvetniku, stroški postopka pa bi tako dosegli znesek, ki je enak ali večji od desetih mesečnih plač uradnika z nazivom AST 1, ne glede na morebitni ekonomski interes njegove tožbe. Ob upoštevanju nevarnosti takega sodnega spora bi se lahko uradnik ali zadevni zaposleni odpovedal vložitvi tožbe, zlasti v zadevah, pri katerih je finančni interes majhen ali ga sploh ni. To bi zaradi nesorazmernosti med interesom postopka in njegovimi stroški ogrozilo učinkovitost pravice uradnikov in osebja Unije do pravnih sredstev in s tem povzročilo kršitev načela učinkovitega sodnega varstva, ki izhaja iz sodne prakse in je določeno v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

37 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da mora institucija, če se tožeči stranki naloži plačilo vseh stroškov ali dela teh stroškov, ki jih je priglasila institucija, če namerava izterjati nagrado, ki jo je plačala svojemu odvetniku, dokazati, da je bila ta nagrada „nujni strošek“ zaradi postopka.

38 V zvezi s tem bi institucija lahko dokazala nujnost odvetniških storitev s tem, da bi zlasti dokazala, da je zaradi cikličnih in prehodnih razlogov, povezanih zlasti s časovno omejeno prezasedenostjo ali nepredvidenimi odsotnostmi zaposlenih v njeni pravni službi, ki so običajno pristojni, da jo zastopajo pred sodiščem, morala najeti odvetnika. Enako velja za institucijo, ki bi v sporu s tožečo stranko, ki je vložila tožbo, veliko po obsegu in/ali številu strani, dokazala, da bi morala, če ne bi najela odvetnika, za obravnavo navedenih tožb nesorazmerno obremeniti zaposlene v svojih službah.

39 Institucija pa ne more zahtevati povračila vse nagrade ali dela te nagrade, plačane svojemu odvetniku, če je le navedla, da se je zaradi proračunskih ali organizacijskih razlogov odločila svojo pravno službo razbremeniti reševanja sporov v zvezi z javnimi uslužbenci. Čeprav institucija sama odloča o tem, pa s posledicami te izbire namreč ne sme – skozi stroške – obremeniti svojih zaposlenih, sicer bi prišlo, kot je bilo navedeno zgoraj, do kršitve načela enakega dostopa do sodnega varstva med osebjem institucij, katerih pravna služba zagotavlja zastopanje pred sodišči Unije, in osebjem institucij, ki jih dosledno zastopa odvetnik.

40 Ko institucija dokaže nujnost najetja odvetnika, mora sodišče določiti znesek, do katerega se lahko od stranke, ki se ji naloži plačilo stroškov, izterja nagrada zanj.

41 V zvezi s tem sodišču ni treba upoštevati nacionalne tarife, ki določa nagrade odvetnikom, niti morebitnega sporazuma, ki ga v zvezi s tem sklenejo zainteresirana stranka in njeni zastopniki ali svetovalci (glej na primer sklep Splošnega sodišča z dne 9. septembra 2002 v zadevi Pannella proti Parlamentu, T-182/00 DEP, točka 28). Kadar ni veljavnih tarifnih določb Unije, mora sodišče prosto upoštevati podatke v zadevi ter pri tem upoštevati predmet in naravo spora, pomen spora z vidika

prava Unije in težave primera, obseg dela, ki ga sporni postopek lahko povzroči za udeležene zastopnike ali svetovalce, ter gospodarske interese, ki jih ima zadeva za stranke (zgoraj navedeni sklep Pannella proti Parlamentu, točka 29). Prav tako mora sodišče pri določanju zneska nagrad, ki ga lahko stranka, ki se ji naloži plačilo stroškov, povrne, upoštevati njeno zmožnost prispevanja, da se nesorazmerno ne ogrozi pravica do učinkovitega pravnega sredstva, določena v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

42 Nazadnje, zneska nagrade odvetnika zadevne institucije, ki se lahko povrne, ni mogoče oceniti, ne da bi se upoštevalo delo, ki so ga njene službe opravile, preden je bila zadeva predložena Sodišču za uslužbence. Ker je dopustnost tožbe pogojena z vložitvijo pritožbe in njeno zavrnitvijo s strani organa, pristojnega za imenovanja, so službe institucije načeloma vključene v reševanje sporov, še preden se zadeva predloži Sodišču za uslužbence. Iz tega izhaja, da je treba v zadevah, pri katerih je iz enega od razlogov iz točke 38 tega sklepa institucija najela odvetnika, skupno število delovnih ur tega odvetnika, ki so bile objektivno nujne zaradi postopka, načeloma oceniti na tretjino ur, ki bi jih ta odvetnik potreboval, če se ne bi mogel opreti na delo, ki ga je prej opravila pravna služba institucije.

43 To razmerje pa bi lahko bilo tudi drugačno, zlasti če bi morala institucija v sporu s tožečo stranko, ki je vložila veliko tožb, ki očitno pomenijo zlorabo, celotno reševanje teh sporov ali njihov del, vključno s predhodnim postopkom, zaupati odvetniku, da prepreči nesorazmerno obremenitev zaposlenih v svoji pravni službi.

44 Zato je treba o tem predlogu za odmero stroškov v zvezi z nagrado odvetniku, ki jo je EIB priglasila v okviru postopka v glavni stvari, odločati glede na zgornje ugotovitve.

45 V obravnavani zadevi EIB trdi, da spori v zvezi z javnimi uslužbenci nikakor ne spadajo v tekoče dejavnosti njene pravne službe, saj ta opravlja zlasti naloge, zaradi katerih je bila ustanovljena, to je odobritev posojil in jamstev za razvoj notranjega trga. Vendar pa, kot je bilo navedeno zgoraj, to ne zadostuje za dokaz, da je treba nagrado odvetniku, ki ga je najela EIB, šteti za nujen strošek zaradi postopka.

46 Sodišče za uslužbence pa glede na posebne okoliščine zadeve vseeno meni, da je bilo za EIB nujno najeti odvetnika. Medtem ko spor o glavni stvari ni povzročal posebnih težav, postavljena pravna vprašanja, ki so se v glavnem nanašala na zakonitost ocenjevalnega poročila in odločbe o nenapredovanju ter na zatrjevan obstoj psihičnega nadlegovanja, pa v pravu Unije niso bila nova, je vseeno treba ugotoviti, da je bila 42-stranska tožba daljša od tožb, ki se običajno vlagajo pri Sodišču za uslužbence, da so bile priloge k tožbi dolge več kot 700 strani, da je bilo tožbenih razlogov zelo veliko, pri čemer so bili nekateri od njih neresni. Sicer je C. De Nicola že pred to tožbo pri Sodišču in Splošnem sodišču vložil veliko tožb in pritožb, vsaka od njih pa je zaradi svojega obsega od pravne službe EIB zahtevala veliko dela (združene zadeve T-7/98, T-208/98 in T-109/99, združene zadeve T-120/01 in T-300/01, združene zadeve T-7/98 DEP, T-208/98 DEP in T-109/99 DEP ter zadeva C-198/02 P-DEP).

47 Ker za tožbo C. De Nicole v glavni stvari ne moremo šteti, da pomeni očitno zlorabo, je pravična ocena dela, objektivno nujnega zaradi postopka v glavni stvari, 25 ur, to je tretjina dela, ki bi ga moral opraviti odvetnik, če se ne bi mogel opreti na prejšnje delo pravne službe EIB (75 ur).

48 Iz tega izhaja, da je treba glede na to, da je urna postavka 220 EUR razumno plačilo odvetnika z izkušnjami v taki zadevi, nujno nagrado odvetniku, ki jo je EIB priglasila v okviru postopka v glavni stvari, določiti na 5 500 EUR (to je 25 ur X 220 EUR).

Drugi stroški, povezani s postopkom v glavni stvari

49 EIB nato predlaga povračilo 364,50 EUR, ki ustreza domnevnim potnim stroškom njenega odvetnika za prihod na obravnavo. Vendar pa takemu predlogu ni mogoče ugoditi. Čeprav je odvetnik, ki ga je najela EIB, tej dejansko zaračunal službeno pot v Luxembourg (Luksemburg) v višini 364,50 EUR, pa EIB v utemeljitev predloga za odmero stroškov ni predložila dokazil, da je bila ta pot, ki se je nanašala na sestanek na sedežu EIB 17. septembra 2008, in ne na obravnavo 24. marca 2009, nujna za pripravo te obravnave.

50 Drugi stroški v višini 850 EUR, ki jih zahteva EIB in ki ustrezajo „splošnim stroškom“, ki jih je priglasila, in sicer stroškom, ki jih ni mogoče ločiti od notranje dejavnosti EIB, nikakor ne morejo biti predmet povrnitve, niti v pavšalnem znesku (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep EIB proti De Nicoli, točka 19).

Stroški, nastali na podlagi postopka odmere stroškov

51 Člen 92 Poslovnika v zvezi s sporom glede stroškov v nasprotju s členom 86 navedenega poslovnika ne določa, da vsebuje sodba ali sklep, s katerim se postopek konča, odločbo o stroških. Če bi namreč Sodišče za uslužbence, ki odloča v okviru tožbe, vložene na podlagi člena 92 Poslovnika, o sporu glede stroškov v postopku v glavni stvari, odločilo o stroških, ki so predmet spora, in ločeno o stroških v okviru tožbe zaradi spora o stroških, bi mu bil lahko pozneje v odločanje predložen nov spor glede novih stroškov.

52 Iz tega izhaja, da ni treba ločeno odločati o stroških in nagradi, priglašenih v tem postopku (sklep Sodišča za uslužbence z dne 10. novembra 2009 v zadevi X proti Parlamentu, F-14/08 DEP, točka 40).

53 Vendar pa mora Sodišče za uslužbence pri določanju stroškov, ki se lahko povrnejo, upoštevati vse okoliščine zadeve do sprejetja sklepa o odmeri stroškov. V zvezi s tem lahko Sodišče za uslužbence določi znesek stroškov, ki so bili povezani s postopkom o stroških in ki so bili nujni v smislu člena 91 Poslovnika (glej zgoraj navedeni sklep Schönberger proti Parlamentu, točka 48).

54 V obravnavani zadevi lahko Sodišče za uslužbence ugotovi le očitno nesorazmernost zneska v predlogu za odmero stroškov, saj je bil EIB, ki je predlagala, naj se nagrada, ki se lahko povrne in ki je bila priglašena v okviru spora o glavni stvari, določi na 16.000 EUR, na tej podlagi priznan le znesek 5 500 EUR, to je nižji znesek od 6 000 EUR, ki ji ga je predlagal C. De Nicola v elektronskem sporočilu z dne 8. marca 2010. Poleg tega je odvetnik EIB tudi v okviru tega predloga za odmero stroškov nujno izkoristil pomoč služb EIB.

55 Vendar pa je treba upoštevati, da so v tem sklepu pojasnjena pravila določanja zneska nagrade, ki jo institucija plača svojemu odvetniku in ki se lahko povrne. Poleg tega je iz listin iz spisa razvidno, da odvetnik EIB ni sestavil le predloga za odmero stroškov, ampak je pripravil tudi podrobne pisne odgovore na več vprašanj, ki jih je Sodišče za uslužbence postavilo strankam v postopku.

56 V teh okoliščinah Sodišče za uslužbence meni, da je mogoče od zneska 1 000 EUR, ki ga predlaga EIB iz naslova stroškov, povezanih s postopkom odmere stroškov, za nujne stroške v smislu člena 91 Poslovnika šteti le 500 EUR.

57 Iz navedenega izhaja, da je treba znesek stroškov, ki jih mora C. De Nicola povrniti EIB, določiti na 6 000 EUR.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE ZA USLUŽBENCE (občna seja)

sklenilo:

Znesek stroškov, ki se povrnejo Evropski investicijski banki v zadevi De Nicola proti EIB, F-55/08, se določi na 6 000 EUR.

V Luxembourgu, 27. septembra 2011.

Sodna tajnica
W. Hakenberg

Predsednik
P. Mahoney